

paisatge perpetuat

Un relat de: [lily](#)

Suaument pentinava els espígols amb els dits i els barrejava amb el daurat del sol que queia per darrere les muntanyes. M'agradava estar-me allí, sota el cel rogent d'estiu, i notar com m'acariciava el vent que sentia venir des de molt enllà, d'entre les muntanyes, un vent que havia recorregut milions de recons per arribar fins a mi, i un cop arribava, em cantava a l'orella un instant i passava de llarg a corre-cuita, sense parar, món avall. I en aquells moments sentia com tot creixia al meu voltant, com el món se'm menjava.

Em veia a mi, jo, allí al mig d'aquell oasis i donava gràcies a tot el que em rodejava perquè em deixaven gaudir d'aquell espectacle de fantasia.

Una vella campana oxidada de l'església vibrava tímidament, a l'hora que espantava a un ventall d'orenetes que hi havien posat el niu amb molt d'escreix. Xisclant, els petits ocells corrien pel cel, fent dibuixos curiosos, buscant un nou refugi.

Més enllà, darrere els massisso verdosos, el sol anava caient cada cop mes ràpid, deixant pinzellades càlides al cel; i donava pas a una lluna que enlluernada, es mig amagava esperant la nit.

Jo era allí al mig, tot era per mi, cada moviment, de cada fulla de cada arbre, tot, tot ho veia jo, allí entre l'espígol que s'adormia i revifava al compàs del vent.

Les petites fades atrapades en els pètals d'una flor, deixaven anar la seva màgia omplint la tarda de colors i l'aigua que lliscava descarada del pom de la font, posava la música al festival.

De sobte, em va venir una mena de flaix back al cap, i vaig pensar que possiblement cent anys enrere, potser més i tot, alguna persona havia pogut estar en aquell lloc, en aquell mateix moment, veient el mateix que els meus ulls veien, i sentint la mateixa olor de romaní que jo sentia.

Tot d'una em van venir milers de pensaments i poc a poc anava reconstruint aquell moment cent anys enrere, imaginant el que havia sentit aquell algú i visionant el que havia vist. sentia com tot d'una estava compartint aquell moment que jo no volia que mai es perdés i potser aquell algú tampoc ho devia haver volgut.

Aleshores ho vaig entendre, i vaig intentar enterrar aquell pensament entre els arbres, per deixar constància de que algú havia estat allí, vaig enterrar-lo amb tota la meva força del pensament, perquè es quedés gravat allí per sempre i mai canvis. Doncs així algú cent anys en davant podria retrobar aquell pensament gravat en el paisatge, i rememoraria la glòria que s'hi amaga, tornant a gravar-lo per por a perdre'l. D'aquesta manera amb el pas del temps aniria perdurant a mesura que les persones indicades l'anessin perpetuant. I havent arribat en aquella conclusió, vaig donar gràcies a la persona que cent anys havia fet durar aquell paisatge i a totes les que ho havien fet anteriorment. I em vaig sentir important pel fet d'haver tingut jo mateixa aquell honor, i vaig desitjar que en cent anys o en els que fos tornès a arribar la persona adequada per recollir aquell moment i gravar-lo de nou, sense deixa que s'esborri. I així vaig marxar cap a casa passejant els camins d'aquell poble, el meu poble! El poble que havia estat de tanta gent, i que tota la gent havia estimat fins ara. Vaig llençar un somriure a cada pedra que el formava i els vaig donar gràcies per estar allí, fent aquell paper tant important, sense demanar res a canvi.